

MARIA PONS TREURE LA POLS

Molestar

UNA COLLA d'amigues ens trobem, tots els dimecres, a prendre un cafè. Les obligacions de cadascuna fa que uns cops siguem moltes i altres ben poques. Les converses poden discórrer des de la tranquil·litat més absoluta fins a la discussió més irada.

Avui és la Berta, la que enceta la conversa. Pertany al grup de les discretes del grup i ens sorprèn a totes dient: "Ja n'estic fins dalt de tot i més amunt del gos del veí. Cada dia, de dilluns a divendres, em desperta a les set en punt amb els seus lladrucs."

La Rita la interromp: "A mi m'empenya el gat de la veïna. Es veu que no ha trobat cap altre lloc on furgar que la jardineria de l'entrada de casa meva. Cada dia em trobo les arrels de les plantes a l'aire i la terra del test escampada."

La Rosa segueix: "Doncs què voleu que us digui, a mi el que em molesta són els coloms. Dia sí i l'altre també se'm caguen a la roba que tinc estesa al terrat i l'he de tornar a rentar."

La Roser diu: "Ja n'estic fins dalt, de les fulles dels arbres, matí i tarda, escombra que escombraràs. Jo no en tinc però els veïns en són uns entusiastes i les seves fulles les he d'escombrar jo."

Mentre unes i altres parlen, la Carme, la més

visceral de totes i a sobre animalista de pro, empenyada d'allò més, exclama: "Sabeu què podem fer? Ens podem carregar els gossos per culpa dels lladrucs, els gats per furgar la terra, i aprofitant l'avinentsa podem eliminar els cocodrils, les serps, els visons, les guineus i totes les bèsties a les quals puguem extraure la pell. També podem matar els elefants per quedar-nos amb els ullals; els tigres i lleons per dissecar-ne el cap i lluir-los com a trofeus."

"De fet, posats a fer, matem-ho tot! Vegetació inclosa, perquè ens molesten les fulles i els bitxos que hi habiten. I així, quan només quedem els humans, ho tindrem tot net i polit! Cap bestiola no ens molestarà amb sorolls inapropiats a hores intempestives i res no embrutarà el terra ni la roba. Sí, au vinga! Fem-ho!"

Ara és l'Adelaida, la més introvertida, la que interromp etzibant: "Això mateix! Ens podríem quedar sols i res no ens molestaria, però oblidgeu que hi ha una bèstia amb la qual no hauríem pogut acabar: la rata. Les rates ens farien companyia i com que no hi hauria gats ni cap altra animaló per foragitar-les, doncs, apa! campi qui pugui!"

Les converses poden discórrer des de la tranquil·litat més absoluta fins a la discussió més irada .
